

“ఓసేయ్ కాంతం నా కళ్ళజోడు యిలా వట్టా ఏవో ఉత్తరాలొచ్చేయి” వాడు కుర్చీలో కూర్చున్న వరంధాచుయ్యగారు భార్యని కేకేశారు.

చేస్తున్న పని ఆపి భర్త కళ్ళజోడుతో క్షణంలో అక్కడ హాజరైంది. కళ్ళజోడు వరంధాచుయ్యగారి కందించి తానూ ఒక వారగా నుంచుంది కాంతమ్మ అతృతగా, ఉత్తరాలెవవవు వ్రాశారో తెలుసుకుండా మని.

“మన పెద్దలుడు రాకాడే పండు గొస్తోంది కదా.... ఎలాగూ భద్రాచలం వెళ్ళామనుకుంటున్నారట. అదేదో నాలుగు రోజులు నెలవులు కలిసొచ్చాయిట ... అందరం కలిసి ఉన్నట్లుంటుందిట.. పండు గకి వస్తారుట.... అదీ సంగతి.

అబ్బాయి, కోడలు యెలాగూ శెలవులకి వస్తారు. కాబట్టి కాంతం, యింక నంద దంతా నీదే! వండుక్కి మన యిల్లు ముగ్గురు కూతుళ్ళు, ముగ్గురు అల్లుళ్ళు, కొడుకు, కోడలు, మనుచులతో కళకళలాడిపోతుంది” అన్నారు చిద్విలాసంగా నవ్వుతూ.

“ఆ ఆనైన అప్పులవాళ్ళతో కిటికిట లాడుతుంది.” అంది కాంతమ్మ చేతులు త్రిప్పుతూ అక్కడే చతికిలబడి.

ఇద్దరూ ఆలోచనలో పడ్డారు.. ఇంత మంది వస్తే బట్టలు పెట్టి సాగవంపే స్తోమతు లేదు. ఈ గడ్డు సమస్య గట్టెక్కే దేలా?

“కాంతం!” ఏదో ఆలోచన తట్టి పలి చారు వరంధాచుయ్యగారు. “వండుగ ఇంకా వదిరోజులుంది కదా?” అన్నారు సాలోచ నగా.

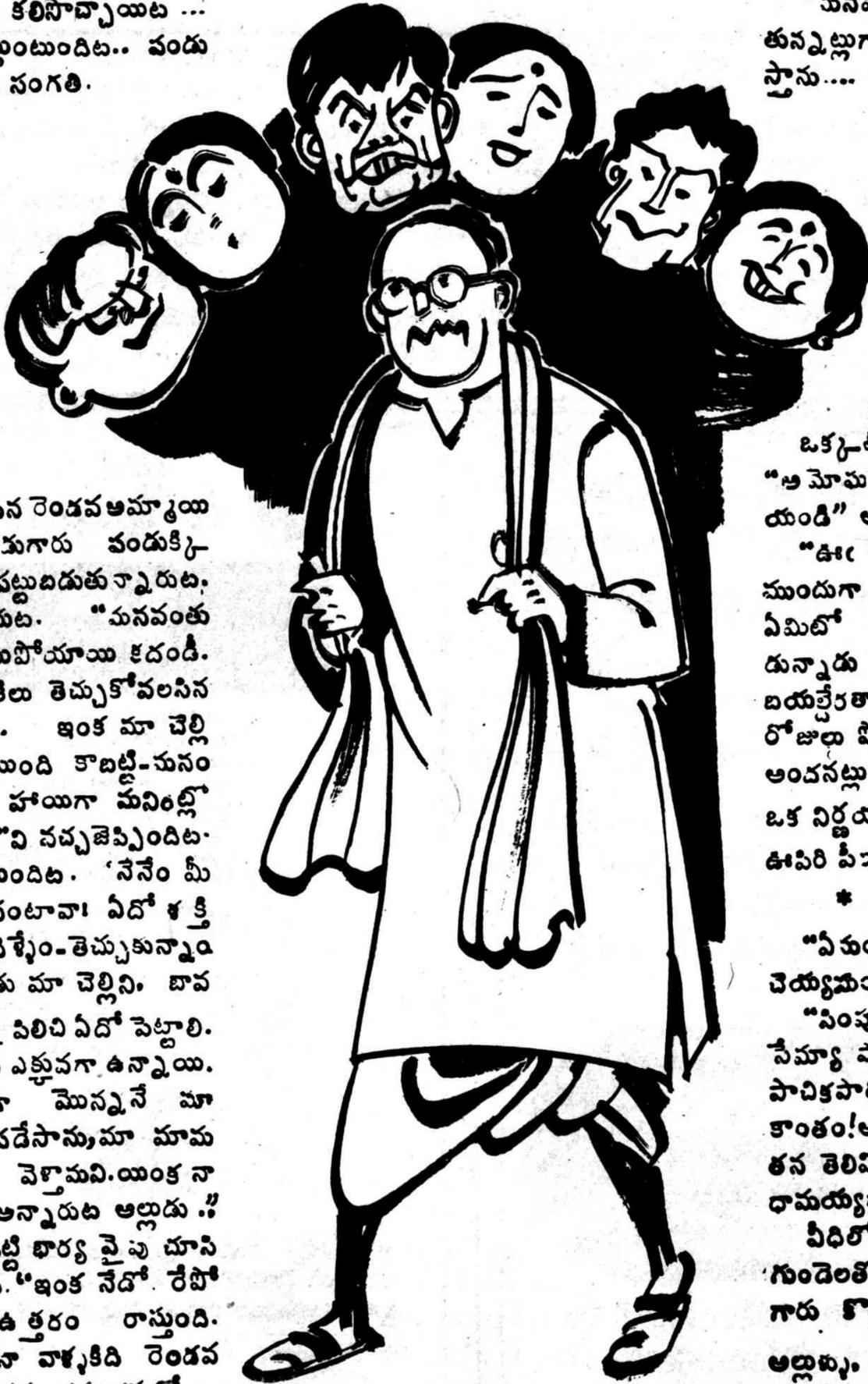
“ఇవార్లికి సరిగ్గా వది రోజులుందండీ.” అంది కాంతమ్మ, అతృతగా ముంపుకి వంగుతూ.

“ఒకలా చేద్దామా?”

“చెప్పండి...”

“మనమిద్దరం తీర్థయాత్రలకి బయల్దేరు తున్నట్లుగా అందరికీ ఉత్తరాలు రాసి పడే స్తాను.... ఎలాగుంది అయిడియా?”

పండు గొట్టండి!

పి.లక్ష్మి

“రెండవది. యిది మన రెండవ అమ్మాయి వ్రాసింది. మన అల్లుడుగారు వండుక్కి యిక్కడికి రావాలని పట్టుబడుతున్నారుట. తనకేమో యిష్టంలేదుట. “మనవంతు రెండు వంతుగలు అయిపోయాయి కదండీ. ఉంగరం, బట్టలు, వైకిలు తెచ్చుకోవలసిన వన్నీ తెచ్చుకున్నాం. ఇంక మా చెల్లి పెళ్ళి కూడా అయిపోయింది కాబట్టి-మనం పాతబడిపోయినట్లే! హాయిగా మనింట్లో మనం జరుపుకుందామ”ని నచ్చజెప్పిందిట. కాని లాభం లేకపోయిందిట. ‘నేనేం మీ నాన్నని అడుక్కున్నానంటావా! ఏదో శక్తి ఉంది. పిలిచేసుకొబట్టి వెళ్ళేం-తెచ్చుకున్నాం ఇక్కడుంటే యిప్పుడు మా చెల్లిని, బావ గారిని మొదటి వండ్లకి పిలిచి ఏదో పెట్టాలి. అసలే ఈనెల ఖర్చులు ఎక్కువగా ఉన్నాయి. నేను చూ చా య గా మొన్ననే మా చెల్లికి ఉత్తరం రాసి పడేస్తాను, మా మామ గారు రమ్మంటున్నారు వెళ్ళామని. యింక నా మాటకి తిరుగులేదు’ అన్నారుట అల్లుడు.” ఉత్తరం వ్రక్కన పెట్టి భార్య వైపు చూసి అర్థవంతంగా నవ్వేరు. “ఇంక నేదో రేపో ఆఖరి అమ్మాయి ఉత్తరం రాస్తుంది. రాసినా రాయకపోయినా వాళ్ళకిది రెండవ వండుగ కాబట్టి పిలవక తప్పదనుకో...”

ఒక్కక్షణం ఆలోచించి కాంతమ్మ.... “అమోమంగా ఉంది. ఈ రోజే రాసి పడే యండి” అంది.

“ఊ! ఊ!... తొందర వద్దు.... ఇంత ముందుగా రాస్తే చాలా వ్రమాదముంది.... ఏమిదో తెలుసా? మన రెండవ అల్లు డున్నాడు చూశావా? అసాద్యుడు.... తనూ బయల్దేరతానంటాడు. అందుకని రెండు రోజులు పోయాక ఈ ఉత్తరాలేవీ మనకి అందనట్లుగా మామూలుగా రాసి పడేస్తాను” ఒక నిర్ణయానికి వచ్చి ఇద్దరూ తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

“ఏమిటి రేపే వండుగ.... యేం చెయ్యమంటారు పిండివంటలు?”

“సింపుల్ గా వుంటుంది. పెరుగు గార్లు, సేమ్య పాయసం చేసెయ్యి. దెబ్బితో మన పాచికపారి యెవ్వరూ రాలేదు చూసేవా కాంతం! అయిడియా అంటే అలాగుండాలో. తన తెలివికి తనే మురిసిపోతున్నారు వరం ధాచుయ్యగారు.

వీధిలో రిక్తాలు ఆగాయి. అడురుతున్న గుండెలతో ముందుకివంగిన వరంధాచుయ్య గారు కొయ్యబారిపోయారు ముగ్గురు అల్లుళ్ళు, కూతుళ్ళు.

“ఏమిటి మామగారూ అలా చూస్తూ

